

Fekete flekkek a gyermekarcon

Tizenöt éve vagyok apa. Megszabtam magamnak, mi mindent fogok leányaimnak Isten felől továbbadni. Ezer dolgot akartam nekik elmesélni! Mégis ők voltak a tanítómesterek. Többet tanítottak nekem Istenről és önmagmról, mint amit én elképzeléseimben előírtam. Amikor például a következő élményre gondolok, újra csak nevetnem kell, másfelől azonban ki is józanít engem.

Fiatalabb leánykánk türelmetlenül futott be, hogy közölje velünk, nővére fekete filctollal játszik. Mikor faggattuk, vajon fest-e ő azzal, „nem”-mel válaszolt a legártatlanabb arckifejezéssel, amire csak képes volt. Egyébként nem kellett azt nekünk bemutatni, hiszen arcoskája fekete vonalakkal és pöttyökkel volt meghintve.

Természetesen egy kicsi lány fekete flekkekkal orcáján nem tetszetős látvány. Egyáltalán nem. Nem olyanmi, amire az embernek emlékeznie kellene. Mégis mélyen belém vésődött. Ma is tisztán látom magam előtt. Mert ez a bemázolt arc arra emlékeztet, hogy megkérdezzem magamtól: Milyen gyakran történik velem mindez Istennel kapcsolatban? Felnőtt fejjel ugyanúgy rohanok hozzá, hogy felidézsem mások hibáit és bűneit. Eközben azt hiszem, hogy túlnéz az én hibáimon és foltjaimon. Mint egy ostoba futok Isten elébe, és beszámolok neki a szálkáról felebarátom szemében, miközben elvárom, hogy az én gerendámon túlnézzen!

Apaként a fekete flekkek idejekorán felismertem. Nem tettem úgy, mintha nem lettek volna ott, hanem megfelelően viszonyultam hozzájuk, határozottan véleménynyilvánítottam, ügyelve a következményekre.

Éppúgy tekint mennyei Atyánk a mi bűnfoltjainkra. Ismer bennünket. Nem ámíthatjuk őt. Nem is tűri. A földi apák előtt rejtegethetünk titkokat – mint gyermek, apám előtt én is titkolok néhányat. Mennyei atyánk előtt azonban nem rejthetjük el. Egyáltalán nem. S jóllehet pontosan tudjuk ezt, mégis megkíséreljük újra. Gyerekes ugyebár? Ez az esemény ismét észretérített.

Ha az én leányom bemázolt képére gondolok, mindig segít abban, hogy emlékezzek: mielőtt valakiről panaszkodnék, pillantsak saját lelki orcámra, a szívembe. Ezt a leckét sohasem feledem! Nem feledem soha!

Timothy Sanford: „Neues Leben” (1999/9) – Ford.: U. E.

Imádság hit nélkül

Túl gyakran hasonlítunk ahhoz az imádkozóhoz, akinek a háza előtt állt egy domb, és hiába nézett ki az ablakon, nem látott messze. Egy este azért imádkozott, hogy a domb távozzék az ablaka előtt. Amikor másnap reggel kitekintett az ablakon, felkiáltott: „Még mindig ott van a domb, pontosan úgy, ahogy elképzeltem!”

Ford.: dr. G. L.

Imádkozás a lelkipásztorért

R. A. Torrey írta: „Az imádkozás erőhöz segíti lelkipásztorainkat. Lelkipásztorunk olyan, mint amilyené tesszük őt imádságunk vagy imátlanságunk által. Felelősek vagyunk azért, hogy hogyan prédikál. Miután meghallgattuk prédikátorunkat, talán ezt mondjuk: „Ez kiváló prédikáció volt”; vagy: „Feltételezem, hogy új prédikátorra van szükségünk.” Ki felel a hiányos prédikálásért? Te vagy felelős érte. Nem szereted lelkipásztorodat? Új lelkipásztort akarsz? Megmondom, hogyan találhatsz rá. Imádkozz a mostaniért, amíg át nem alakul imádságaid hatására! Itt, New Englandben volt egy lelkipásztor, egy nagyon ragyogó és talentumos férfi, de nem ismerte az igazságot. Volt három buzgó férfi a gyülekezetében, akik tudtak erről, és azt is tudták, hogy lelkipásztoruk nem ezt prédikálja. Mit tettek? Talán klikket alakítottak, hogy eltávolítsák a gyülekezetből? Nem. Ez a három buzgó férfi arra szövetkezett, hogy imádkoznak lelkipásztorukért: legyen hithű és erővel teljes. Egy vasárnap reggel, amint lelkipásztoruk prédikált, tudták, hogy imádságaikra választ kaptak, és hatalmas ébredés indult el abban a New England-i városban. Szereted lelkipásztorodat? A legtöbben szeretjük. Szeretnéd, ha még jobb lelkipásztor lenne? Imádkozz érte!”

Ford.: dr. G. L.

Egy igemagyarázó „sikerének” titka

Alexander Maclaren volt korának egyik legjobb igemagyarázója. Hogy miként lett bibliatudóssá, azt érdemes megfigyelni. Egyszer megkérdezték, hogy mi járult hozzá legjobban sikereihez. Miután elhárította azt, hogy „sikert” ért volna el, elmondta, hogy szolgálatában sohasem adta föl azt a gyakorlatát, hogy naponta egy teljes órát töltött az Örökkévalóval. Ez reggel kilenctől tízig tartott. Munkatársa néha bent lehetett a szobájában ez idő alatt, de egy szót sem szólhatott. A bibliatudós karosszékeben ült, nagy Bibliáját tartva kezében, néha olvasva belőle, de legtöbbször kezét az arcára téve imádkozott. Ez alatt az egy óra alatt nem prédikációs anyagot olvasott a Bibliából, hanem úgy elmélyült az Írás olvasásában, mint ahogy egy gyermek olvassa távollevő édesapjának a levelét...”

Ford.: dr. G. L.